

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Město Chrastava**, se sídlem nám. 1. máje č. 1, Chrastava, zastoupený JUDr. Milošem Pleštilem, advokátem se sídlem Vlčí vrch 672/28, Liberec, proti žalovanému: **Finanční úřad v České Lípě**, se sídlem Pátova 2892, Česká Lípa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 5. 2010, č. j. 59 A 26/2010 -51,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobou se žalobce (dále jen stěžovatel) domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání pověření Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, na základě kterého byla provedena daňová kontrola místně nepříslušný finančním úřadem.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen krajský soud) žalobu zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že nemohl akceptovat námitku směřující proti opakování daňové kontroly, neboť zjištění učiněné ministerstvem se obsahově, tématicky a procesně liší od zaměření daňové kontroly finančním úřadem a ačkoliv není vyloučeno, aby FÚ čerpal i z vyjádření ministerstva, avšak jeho zjištění a závěrečné stanovisko nemůže

nahrazovat provedení daňové kontroly dle ust. § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen zákon o správě daní).

Krajský soud dále uvedl, že není sporu o tom, že místně příslušným k daňovému řízení je v tomto případě Finanční úřad v Liberci a nadále jím zůstává s tím, že není porušením zákona, pokud v daném případě provedl daňovou kontrolu jinak místně nepříslušný Finanční úřad v České Lípě, neboť k tomu byl řádně pověřen dle § 10 odst. 3 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech (dále jen zákon o ÚFO). Uvedené ustanovení sice vyžaduje, aby k takovému pověřování docházelo jen v odůvodněných případech, avšak k tomu také v daném případě došlo. Krajský soud uvedl, že není pochyb o tom, že pověření ze dne 11. 9. 2009 vydal k tomu místně i věcně příslušný správní orgán, pověření bylo relevantně zdůvodněno, přičemž stěžovatel nepřinesl jediný argument, kterým by odůvodněnost pověření zpochybnil, když jeho tvrzení jsou navíc vnitřně rozporná. Následná daňová kontrola zahájená a provedená na základě pověření je realizována v souladu s principy řádného a efektivního výkonu státní správy. Krajský soud se rovněž zabýval i námitkou spočívající v absenci věcných důvodů pro zahájení vlastní daňové kontroly. Poukázal na rozhodnutí vydaná zdejším soudem č. j. 8 Afs 46/2009 - 46 a 2 Aps 2/2009 - 52 a uzavřel, že není zákonného důvodu požadovat od finančního úřadu, aby zahájil daňovou kontrolu dle ust. § 16 zákona o správě daní až poté, co vyjádří pochybnosti. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel má předně zato, že předmětný rozsudek je nezákonný, když krajský soud nesprávně překvalifikoval podanou žalobu proti Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem na ochranu před nezákonným zásahem, na žalobu proti Finančnímu úřadu v České Lípě ve věci ochrany před nezákonným zásahem tohoto orgánu, spočívajícím v zahájení daňové kontroly. Stěžovatel poukazuje, že nezákonný zásah spatřoval pouze v samotném aktu pověření Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, kterým byl pověřen Finanční úřad v České Lípě k provedení daňové kontroly. Nad rámec podané žaloby vedl krajský soud řízení proti subjektu, jehož stěžovatel jako žalovaného vůbec neoznačil.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s názorem soudu, který nejprve konstatuje neefektivitu výkonu státní správy, tato neefektivita oprávnila finanční ředitelství k vydání pověření, čímž došlo ke zneužití institutu uvedeného v ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO, neboť si tím finanční ředitelství řešilo vlastní, ryze administrativní potíže. Krajský soud se dle stěžovatele rovněž dopustil nezákonnosti, když neposoudil otázku obecného institutu přenesení místní příslušnosti k provedení některých úkonů (viz odůvodnění žaloby bod 2). Stěžovatel namítá, že krajský soud se dopustil nezákonnosti rovněž tím, že argumentaci uvedenou u delegace označil za nepřípadnou a více se jí nezabýval. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 13/2007 - 63 ze dne 28. 8. 2008, ze kterého vyplývá, že delegací dle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní nelze řešit nedostatečné kapacity správců daně, když tyto ryze administrativní potíže nejsou s daňovými subjekty spojené. Taktéž za nepřípustný považuje stěžovatel fakt, že

krajský soud označil statistické údaje za údaje nevypovídající nic o jednotlivých daňových subjektech. Stěžovatel uvádí, že se krajský soud nevypořádal s otázkou absolutní ojedinělosti pověření místně nepříslušného úřadu při vykonávání daňové kontroly u obce v celé historii existence daňových úřadů, a to přesto, že dokonce samotné finanční ředitelství uvádí na str. 5 vyjádření k žalobě, že se jednalo o výjimečný případ. Konečně spatřuje stěžovatel nezákonnost rozsudku v nesprávném posouzení prekluze. Soud uvedl, že s ohledem na to, že akce byla zrealizována v roce 2008, uplynula by prekluzivní lhůta dne 31. 12. 2011. Zde se soud dopustil nesprávného posouzení počátku běhu lhůty, neboť akce sice byla dokončena v roce 2008, ale dotace byly přijaty a vypořádány v roce 2006. Výše uvedené tedy znamená, že prekluzivní lhůta uplynula již dne 31. 12. 2009 a nic na tom nemůže měnit ani formálně zahájená daňová kontrola.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel správnost tvrzení stěžovatele a plně se ztotožnil s výrokem napadeného rozsudku. Dle názoru žalovaného krajský soud pouze nesprávně posoudil otázku prekluzivní lhůty, jejíž konec dovodil z obecného ustanovení § 47 zákona o správě daní. Zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, který má postavení speciálního předpisu, v ust. § 44a odst. 8 stanoví, že odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Dle žalovaného však tato chyba nemá vliv na výrok rozhodnutí, neboť jak soud správně zjistil, úkon přerušující běh prekluzivní lhůty byl učiněn před jejím uplynutím. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stížnostních námitek vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem sporu nyní projednávané kasační stížnosti je posouzení, zda v případě vydaného „Pověření“ Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11. 9. 2009 dle ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO, kterým pověřilo k provádění daňové kontroly místně nepříslušného správce daně - Finanční úřad v České Lípě, se jednalo o nezákonný zásah dle ust. § 82 a násl. s. ř. s. Dle odst. 1 cit. ustanovení, každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Nejvyšší správní soud, musí nejprve k námitce stěžovatele konstatovat, že krajský soud zjevně nesprávně překvalifikoval žalobu podanou proti Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem, kterou se stěžovatel domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání „Pověření“ dle ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO; nesprávně tak označil za

žalovaného Finanční úřad v České Lípě. Z obsahu žaloby podané dne 7. 4. 2010 totiž skutečně vyplývá, že v daném případě brojil stěžovatel proti samotnému vydání tohoto aktu („Pověření“) Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11. 9. 2009, nezákonný zásah spatřoval již v něm, nikoli až v samotném provádění daňové kontroly místně nepříslušným správcem daně - Finančním úřadem v České Lípě. Jakkoli tedy považoval stěžovatel za nezákonný zásah toliko „Pověření”, čímž bezpochyby explicitně určil pasivní legitimaci Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, krajský soud ve výroku rozsudku napadeného nyní kasační stížností jako žalovaného nesprávně označil správce daně pověřeného provést daňovou kontrolu u stěžovatele, tj. Finanční úřad v České Lípě. V uvedeném pochybení, však, dle názoru zdejšího soudu, nelze spatřovat nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť krajský soud v odůvodnění rozhodnutí podrobil testu zákonnosti nejen daňovou kontrolu, nýbrž i právě stěžovatelem rozporované „Pověření“ Finančního ředitelství ze dne 11. 9. 2009, vypořádal se tak rovněž s námitkami, které stěžovatel uplatnil ve vztahu k jím označenému žalovanému. Z důvodu hospodárnosti se v daném případě jeví jako zcela neúčelné zrušit rozsudek krajského soudu, pokud po zvážení míry opory výroku v odůvodnění, lze akceptovat důvody krajského soudu, které obstojí v podstatné a převažující míře (blíže k tomu viz. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované na www.nssoud.cz). Po zrušení napadeného rozsudku zdejším soudem by krajský soud totiž neučinil ničeho jiného, než vydal zcela totožné rozhodnutí s jiným označením účastníků.

Krajský soud, stran namítaného nezákonného „Pověření“ v daném případě uvedl, že je nutno zkoumat uplatňování oprávnění, které je finančnímu ředitelství svěřeno ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO. Krajský soud konstatoval, že zmíněné ustanovení výslovně neukládá, aby finanční ředitelství odůvodňovalo vydané pověření, je však zjevně žádoucí, aby nejen finanční úřad, ale i daňový subjekt byl s důvody pověření seznámen. Z toho vyplývá, že důvody musí být přezkoumatelné (tj. srozumitelné, jasné) tak, aby bylo ověřitelné, zda důvody pověření nejsou ve zjevném nepoměru se zásadou efektivního a nestranného výkonu státní správy a s povinností zajistit, aby nebyl daňový subjekt nadměrně a neúčelně zatěžován. Krajský soud v této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 Afs 50/2007 - 106 a č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, příst. na www.nssoud.cz) a konstatoval, že toto pověření je odůvodněno: „s ohledem na časovou náročnost kontrolních úkonů ve vztahu ke kapacitním možnostem příslušného finančního úřadu”, přičemž je zřejmé, že finanční ředitelství dle již zmíněného zákonného ustanovení (§ 10 odst. 3 zákona o ÚFO) pověřilo Finanční úřad v České Lípě provedením daňové kontroly dle ust. § 16 zákona o správě daní v konkrétní daňové věci, jak je specifikováno v pověření. V odůvodnění bylo krajským soudem konstatováno, že nelze dojít k závěru, že by důvod pověření byl nekonkrétní, nejasný či nesmyslný a z pohledu zajištění efektivity správy daní je plně legitimní.

S uvedeným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává následující. Dle shora cit. ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO může finanční ředitelství v obvodu své působnosti v odůvodněných případech pověřit provedením některých úkonů v rámci správy daní, v rámci výkonu finanční kontroly a v rámci řízení o přestupcích jiný než místně příslušný finanční úřad. Zákon nevyžaduje, aby bylo pověření podloženo dalšími konkrétními zvláštními podmínkami. Finanční ředitelství postupuje podle citovaného ustanovení, uzná-

li to za vhodnější pro řádný průběh daňového řízení. Předmětné pověření je pouhým procesním opatřením určujícím, který finanční úřad bude ve věci provádět konkrétní úkony daňového řízení.

Jak již zdejší soud judikoval např. v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 Afs 50/2007 - 106, příst. na www.nssoud.cz, ostatně i stěžovatelem je na něj v kasační stížnosti odkazováno, v případě pověření dle § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech vstupuje do vztahu mezi finančními úřady, tedy správci daně téhož stupně (místně příslušný orgán a pověřený orgán), nadřízené finanční ředitelství (pověřující orgán), a to z pozice subordinační. Pověřit jiný než místně příslušný finanční úřad podle § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech může finanční ředitelství v „odůvodněných případech“, v rozsáhlé množině případů, přičemž smyslem pověření dle § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech je naplnění požadavku efektivního výkonu daňové správy z perspektivy většího územního celku, kdy spolupráce podřízených správců daně v konkrétní věci (tedy i proti vůli místně příslušného správce daně) má svůj základ v řídící pravomoci společně jim nadřízeného správce daně. Tato pravomoc má svůj legitimní účel v nutnosti specializovaného či koordinovaného postupu ve zvláštních a výjimečných případech a jako taková by měla být jedním z pilířů akceschopnosti daňové správy.

V daném případě Finanční ředitelství v Ústí nad Labem pověřilo provedením daňové kontroly u žalobce místně nepříslušný Finanční úřad v České Lípě podle § 10 odst. 3 zákona o ÚFO. Učinilo tak v obvodu své územní působnosti, přičemž daňovou kontrolu lze považovat za úkon v rámci správy daní. Ačkoliv se stěžovatel domnívá, že v tomto případě došlo ke zneužití tohoto institutu, nelze jeho názoru přisvědčit. Co se týče obsahu, z pověření bezpochyby vyplývá označení pověřujícího, místně příslušného i pověřeného orgánu, daňového subjektu, určení svěřeného úkonu a vymezení konkrétního řízení, v němž má k tomuto úkonu dojít a lze konstatovat, že naplňuje požadavek efektivního výkonu státní správy. Důvod pověření, jak již uvedl krajský soud, nelze považovat za nesrozumitelný, nejasný, neurčitý a není zde ani dán rozpor s výkladem ve světle výše uvedeného rozhodnutí č. j. 1 Afs 50/2007 - 106. Pověření bylo vydáno na základě již existujících, reálných a objektivních důvodů a stěžovateli byly tyto důvody sděleny v době přiměřené provádění svěřeného úkonu. K vlastnímu důvodu vydání pověření lze uvést, že jak vyplývá ze správního spisu, požádal o provedení kontroly sám stěžovatel, veden snahou zjistit, zda při čerpání dotace byly dodrženy všechny podmínky stanovené poskytovatelem dotace. Vzhledem ke kapacitním a časovým možnostem místně příslušného správce daně a ve snaze vyhovět žádosti stěžovatele o kontrolu, bylo žalovaným finančním ředitelstvím přistoupeno k řešení této nastalé situace právě za použití ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO. Tento postup nelze označovat za účelové zneužití a jeho aplikací bylo sledováno jak naplnění požadavku efektivního výkonu daňové správy, tak i požadavku stěžovatele.

Dovozuje-li stěžovatel nezákonnost pověření z výkladu, jež učinil rozšířený senát ve výše cit. rozhodnutí č. j. 7 Afs 13/2007 - 63 ze dne 28. 8. 2008, lze označit tento odkaz za nepřípadný. Stěžovatel nesprávně zaměňuje pověření k určitému úkonu, v tomto případě ke kontrole, a změnu místní příslušnosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní, tzv. delegaci místní příslušnosti. V předmětné věci totiž nebylo ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní užito. Delegace místní příslušnosti má zcela jiné právní důsledky než pověření, např.

pověřením se místní příslušnost nemění, nepřenáší se možnost vydávat rozhodnutí, zakládá se jím pouze oprávnění provést jednotlivé úkony či jednotlivý úkon v daňovém řízení, a to v rámci konkrétně určeného daňového řízení u jednoznačně identifikovaného daňového subjektu. Oproti tomu delegace místní příslušnosti na jiného správce daně se děje formou rozhodnutí správce daně vyššího stupně nadřízeného oběma dotčeným správcům daně a je spojena např. s přeregistrací, možností vést celá daňová řízení vč. pravomoci vydávat rozhodnutí apod. Skutečnost, že se jedná o zcela odlišné právní instituty, které se uplatní v odlišných situacích, za zákonem stanovených podmínek a s rozličnými právními důsledky, pak ostatně vyplývá i ze stěžovatelem citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu. Meritem cit. rozhodnutí tedy nebylo zhodnocení zákonnosti pověření dle ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO, nýbrž posouzení, zda rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti vydané podle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím (dle ust. § 65 s. ř. s.), které podléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví. Jakkoli bylo součástí zdůvodnění mj. i posouzení otázky použití resp. zneužití institutu delegace mimo rámec zákonem vymezených důvodů, nelze z uvedeného dovozovat, že tento výklad automaticky dopadá i na jiné, dle stěžovatele obdobné případy (v tomto případě pověření), a je tudíž lhostejno pro jaký zákon resp. ustanovení je následně provedený výklad aplikován. Uvedený názor stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud akceptovat, právě s ohledem na skutečnost, že se jedná o dva rozličné instituty (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 23. 1. 2008, č. j. 5 Afs 36/2007 - 66, příst. na www.nssoud.cz). Krajský soud zcela správně odmítl tuto námitku stěžovatele stran delegace místní příslušnosti jako nedůvodnou, pokud k ní v dané věci nedošlo.

Stěžovatel nijak blíže neupřesnil svoji další výtku, podle které krajský soud nesprávně posoudil námitku, že nebylo řádně zahájeno daňové řízení. Nejvyšší správní soud tuto námitku, přezkoumatelnou vzhledem k její obecnosti rovněž jen v obecné rovině, neshledal důvodnou. Jak krajský soud uvedl, pod pojem daňové řízení spadá veškerý postup správce daně a dalších zúčastněných subjektů, který je činěn v rozsahu působnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a jedním z prostředků je i daňová kontrola prováděná dle ust. § 16 zákona o správě daní a poplatků, kdy zahájení daňové kontroly tedy znamená zahájení daňového řízení. Rozhodnutí krajského soudu je tedy i v této části plně srozumitelné.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani názory stěžovatele ohledně jeho tvrzení, že nezákonným zásahem je pověření také z důvodu jeho ojedinělého použití a krajský soud se stěžovatelovým poukazem na statistické údaje stran jeho počtu užití v rámci kraje příp. celé ČR nezabýval. V napadeném rozsudku se krajský soud s touto námitkou vypořádal, přičemž konstatoval, že statistické údaje neprokazují svévoli při uplatňování oprávnění dle ust. § 10 odst. 3 zákona o ÚFO, neboť nic nevypovídají o tom, jaké daňové subjekty (velikost daňových subjektů, obtížnost daňových řízení apod.) podléhají příslušnému finančnímu úřadu a také jaká je efektivita jednotlivých daňových řízení. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že pověření je vnitřním konkrétním aktem správy vydávaným v rámci vztahů nadřízenosti a podřízenosti a jakkoli se může jednat o výjimečné řešení, tato výjimečnost sama o sobě nemůže způsobovat nezákonnost, pokud jsou dodrženy zákonné podmínky pro jeho užití. Na uvedeném závěru nemůže nic měnit pouhý opačný názor stěžovatele, který veden snahou dokázat, že místně příslušný popř. kterýkoliv jiný,

než pověřený správce daně, mohl kontrolu provádět, předkládá ony statistické údaje, které však nedisponují vypovídací schopností o neoprávněnosti vydat v rámci subordinačních vztahů pověření k provedení kontroly a pro zhodnocení, zda se jedná o nezákonný zásah, jsou irelevantní. Nutno dodat, že stěžovateli byly veškeré důvody vydání dotčeného pověření podrobně sděleny mj. i např. rozhodnutím Ministerstva financí č. j. 43/102 194/2009 - 434 ve věci jeho námitek.

Konečně je nutno jako nedůvodné odmítnout tvrzení stěžovatele stran uplynutí prekluzivní lhůty. Krajský soud sice ve svém rozsudku nesprávně posoudil konec prekluzivní lhůty, jenž dovozoval z obecného ust. § 47 zákona o správě daní, nikoli z *lex specialis*, a to zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Uvedený zákon má postavení speciálního předpisu, a v ust. § 44a odst. 8 stanoví, že odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Tato lhůta se však počítá nikoli od termínu obdržení dotace, nýbrž rozhodnou skutečností je pro určení počátku běhu lhůty až vlastní porušení rozpočtové kázně (za předpokladu, že k němu dojde) definované zákonem o rozpočtových pravidlech, resp. od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž k porušení došlo. Ani toto pochybení nemůže mít vliv na zákonnost výroku rozhodnutí, neboť jak krajský soud správně zjistil, úkon přerušující běh prekluzivní lhůty byl učiněn před jejím uplynutím.

V souvislosti s výše uvedeným je třeba závěrem konstatovat, že pověřením dle § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech nebyla práva a povinnosti stěžovatele zasažena ani závazně určena, ani v podané kasační stížnosti stěžovatel výslovně neuvádí, na kterých právech byl zkrácen. Místní příslušnost dosavadního správce daně zůstala nadále zachována, tedy nedošlo k nezákonnému zásahu tím, že by řízení prováděl místně nepříslušný správní orgán. Rozsah okolností, za nichž finanční ředitelství vydalo pověření, odpovídá výše uvedeným účelům pravomoci finančních ředitelství zakotvené v § 10 odst. 3 zákona o ÚFO, přičemž ze správního spisu rovněž vyplývají i reálné důvody, pro které bylo toto pověření vydáno.

Krajský soud přezkoumal věc v rozsahu vymezeném žalobou, dospěl ke správnému právnímu závěru, co do splnění podmínek pro přiznání ochrany proti nezákonnému zásahu, a ve věci rozhodl přezkoumatelným rozsudkem.

Ze shora uvedených důvodů pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil; rozhodl proto tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu